

O ŠPATNÝCH ČLÁNCÍCH / fejeton /

Jistě každý ze své zkušenosti či zkušeností znáte stupidní básničky, povídky nebo články. Ať již jako produkt vlastní nebo cizí. Většinou vyjadřují skutečnosti dávno již známé nebo - a to častěji - obsahují nevidané bludy. Položme si otázku - proč autoři tyto zrádnosti vrhají na svět? Snad by se to ještě dalo pochopit v případě, že za svůj výkon budou honoreováni. Pak by to byla práce jako každá jiná. Těchto šťastlivců s nadhledem je však mizivě premie. Většina umělců, jimiž jsou města, městečka a vesnice přeplněny, tuto činnost koná bez nároku na peněžitou odměnu. Otázka se proto jeví složitější. Pokusím se jí zodpovědět následujícím pokusem. Po sérii svých skvělých článků jsem se rozhodl napsat článek mizerný / právě ho čtete / a při jeho psaní analyzovat příčiny, které nutí autora tento blábol psát.

Jedním z motivů, který slabším povahám stačí k napsání článku, je touha sdělit, že dotyčný pochopil důležitý problém, touha říci to všem nebo alespoň papíru / doufá, že někdy někde jeho výtvar z šuplíku vyndá a užasne /, přičemž se snaží výtvar napsat co nejnepechopitelnější formou, prošpikovanou jej cizími výrazy a krkolomnými větnými spojeními a dlouhými větnými konstrukcemi // pro lidi, kteří problém pochopili již dříve, je článek zbytečný // a to i v případě, že je správný /// když není správný, je zbytečný ještě víc // a ostatní ho nepochopí ani po přečtení ///. Tato činnost tedy vyznívá jako bohapusté vychleubání se sama před sebou / velice duchaplné - pozn. autora /. Stejně tak vyznívá i činnost, kdy si autor ~~věc~~ ve svém díle vylévá pocity, v drtivé většině záporné a chce je tedy sám v sobě zředit přenesením na jiné / dementy, špiny komunistické /. Při očernování určité osoby či věci se obvykle očerněný nebo jeho dědic, majitel či právní zástupce ozve a očerní na oplátku autora, čímž zapeče kolotoč, z kterého má srandu hlavně čtenář.

Často se též ve veledílech ze současné doby objevují nové návrhy na řešení nejrozličnějších situací, hýřící originalitou na každém kroku. Slouží převážně k recitování autorem v místech veřejného stravování horší kvality. Autor si zřejmě klade za cíl pobouřit, což se mu někdy i povede. Druhý den se v nemocnici nebo doma utěšuje, že nebyl pochopen, i když většinou ho lidé pochopí za chvíli. Často také v důsledku honby za originalitou propaguje i to, s čím vůbec nesouhlasí.

Abych nenapadal pouze pisálky, musím podotknout, že toto všechno se obecně vztahuje i na projevy hudební a výtvarné, jako například vernisáže různých pseudoumělců v provinčních divadlech atd.

Jistě by se našly i další důvody. Závěrem bych chtěl upozornit, že tento mizerný článek pojednával o mizerných dílech. Nechce proto útočit na psané slova redaktorů respektive čtenářů Ilegální demokracie, kvalita jejichž děl tutě mou stačí mnoha směrech dalece převyšuje.

ZPRÁVA O JEDNOM PŘEDSTAVENÍ

Do oné vznešené, socialistické - barokní budovy, ne nepodobné bláznivému výstřelku šíleného architekta - narkomana, jsem vstoupil pln bázně a hany dne 16. září tohoto roku, v 19 hodin a 20 minut. Byltě jsem zklamán vyhlídkou na promrhaný čas při sledování pochybných televizních programů, jejichž tendence klesat po umělecké stránce hloub a hloub je více než patrná. Objeví se - co bych to tajil - tu a tam pár světlých okamžiků, nad nimiž srdce náročného diváka zaplesá - jako například sovětský seriál "Místo akce neměnit" či nestárnoucí "Ein Kessel Buntes" anebo nám všem tolik milá osobnost hlasatele Miloše Frýby. To jsou však pouze nemohuté perly, které, jak se zdá, jsou házeny oněm chřehotajícím zvířatům, která jsou prezentována coby naše televizní diváctvo.

Již na začátku své zprávy jsem uvedl základní časové údaje. Tedy vstoupil jsem tam, abych tak řekl, jako "černý divák". Byl jsem totiž oblečen cele v černém - až na hnědé ponožky, což však nikterak nevadilo a venkonce splynulo s temnotou budovy a esteticky ladilo s mými neméně temnými, ba přímo odpudivými myšlenkami, které se dostati dovnitř zdarma.

A tu mi pomohl On. Herec. Básník. Skladatel. Virtuóz. Tragéd našeho věku. Hlavní postava hry. Sám Pres de Press. V prosté kostkované košili z Makty Púchov, zcela obyčejných riflích. Jeho falešný kučeravý plnovous se mysticky vlnil a On upřev na mne Svůj zrak, nevyzpytatelně se pousmál a děl: "Pojd...." A já Jej následoval. I proběhl jsem konspirativně zadním traktem budovy ne nepodoben andělu smrti jsem chvátal zaujmout volné místo v balkonové části hlediště. Výhled jsem měl skvělý - v poloprázdném parteru netrpělivě civělo na opanu osazenstvo dvou autobusů z okolních vesnic. Ozvaly se třikrát nepopsatelné zvuky, které tu nahrazují normální srozumitelný gong a začalo se.

Te, co se odehrávalo na jevišti něco přes hodinu, neslo název "Truchlící pozůstalí". Žuto do nebe volající zhevadilest napsal nějaký Jugoslávce, jehož jméno mi připomíná zvuk při škrcení. Jeho úmyslem bylo zřejmě napsat komedii. To by zhruba souhlasilo. Děj kusu je prostinký. Zemře strýc a veškeré pozůstalé příbuzenstvo se snaží získat pro sebe co nejvíce z bohaté závěti. Že se to nepovede, je jasné. Závěť odkazuje jmění nějaké nevlastní dceři, kterou si lstivě bere prohnaný advokát. Hra vrcholí hanobením památky nebožtíka a jeho urny, což je spojeno s bitkou. Jak je vidět, klasická situační komedie. Člověk by si řekl, že by to mohla být docela dobrá oddychovka - sice nic nového podle děje, ale třeba se zde najde prostor pro nějaké neštěstí. Nenajde!

Musíme totiž stát oběma nohama na zemi. Jsme totiž v S.D. Časy, kdy se dale něčemu zatleskat, jsou asi za námi. Řekl bych, že xx milovník Thálie by hořce zaplakal. Představitelé rolí zde předvádějí jakousi záhadnou kreaci na normální komedii. Z jejich pseudosuverénních, ve skutečnosti značně nejistých pohybů čišla na sto honů křečovitá křečovitost. Pokud i na tebe, milý čtenáři, působí poslední sousloví křečovité, tedy věz, že přesně tentýž pocit měl toho večera každý. Přehnaná afektovanost byla přehnaná /Gina/, naivita dialogů byla obrovská - její vůdčí osobnost - chameleon Agathon / J. postránecký/ byl svou falešnou živostí až neosobní, popíjející vdova Sarka a karbaník Trifon sice vyjádřili svými rolemi obecně známou věc o nositelích dějové stavby, avšak i přesto zahráli ploše a nevýrazně. Také scéna nevypadá nijak. Zřejmě měl autor scény v zásebě přebytek fialové barvy.

Jediným světlým bodem v temnotě se mi jeví nebožtík Mata / Pres de Press j.h./. Jeho vysoce náročná role je zahrána s přesvědčující bravurou, bez okázalé pantomimy či nejapných gest. Svým nevšedním uměním,

..... / dokončení z předchozí stránky/

z něhož nejnápadněji přechází jeho velký cit pro " pravý okamžik ", obrací na sebe pozornost diváků a vyvolává spontánní potlesk. Jeho přesvědčivá posmrtná ztuhlost, neměnný stah bledého obličeje a v neposlední řadě i krásná barva ponožek - to vše dohromady vyvolává nadšení davu. Taktéž úloha členů pohřebního ústavu je do detailů propracována a předvedena talentovanými mistry kulisového umění s rutinou.

Co říci závěrem. Hra "Truchlící pozůstalí" byla hloupě provedenou hloupou hrou. Truchlícími nakonec zůstali diváci, kteří po chabém potlesku znechuceně přechali do svých Karos. Pochod padlých revolucionářů symbolizoval zmařené, úsilí profesionálních amatérů. Teprve na konci jsem přišel na to, co mohlo celému představení pomoci. Řešením by bylo, kdyby se z herců stali manáscí. Hra by dostala tolik očekávaný švih a dětem by se určitě líbila.

Kamil Mládě

TO JE ŽEMSKÁ!
KREV A HLÍKO!

JHC

MÍSTOPIS JEDNÉ SCHIZOFRENIE

Je pátek odpoledne. Na malém nádražičku s jednou kolejí se houfují trampové. Na hlavách klobouky s ohony takových rozměrů, že by s nimi mohli zásobovat elektrickou energií menší městys, na sobě "Maskáče" v pase přepálené širokým řemenem s dýkou, otevírákem, lžící a dalšími nezbytnostmi, obuti jsou do dobře prošlápnutých kanad. Na zádech tolik populární "telata", někteří z nich v ruce kytary. Věru, malebný obrázek, na němž nejeden z nás spočine potěšeným zrakem, těm starším se mnohdy nepodaří včas setřít sentimentální slzu při vzpomínání na to, jak oni, když byli mladí.... Přesto je zarážející, s jak málo objasněným společenským fenoménem zde máme co činit. Ona kovbojská výstroj, písňně pění u táborových ohňů či tramské osady - to vše je jenom povrchem, pod nímž se skrývá hlubina až freudovská.

Především si musíme ujasnit, co že jsou tihle trampové vlastně za lidi. Myslím, že nejsem daleko od pravdy, jestliže se domnívám, že drtivá většina těchto "přátel zeleného hvozdu" se rekrutuje z řad mladých lidí, pro jednoduchost označovaných jako dělnická mládež. Samozřejmě je zde také skupina složená z příslušníků dalších sociálních vrstev, leč tvoří značnou menšinu. Můžeme tedy konstatovat, že tato forma víkendové aktivity /tzn. tramping/ vyrůstá především z našich továren. Co je však příčinou tak obluďné masovosti a především důslednosti, s jakou je prováděna? Pokusme se najít odpověď.

Podíváme-li se na člověka jako takového, jeví se nám především jako bytost společenská. Jenže aniten nejzastatvrzelejší zastánce tohoto sociologického náhledu nemůže popřít, že lidský jedinec přichází na svět jen jako další z řady organismů. Má jen trochu větší předpoklady pro mozkovou činnost, ale na druhé straně je úměrně handicapován svou téměř nulovou schopností obrany. Pojetí člověka jako bytosti společenské je tedy víceméně statistická záležitost vycházející z předpokladu, že novorozeně je vychováno v okruhu neustále se rozšiřujícího společenství. Pak můžeme připustit, že jeho biologická podstata ustupuje do pozadí, i když samozřejmě úplně nezmizí, ale vytváří právě ono již zmíněné freudovské podvědomí.

Jenže veškerá statistika bere za své /statistiku by zde bylo možno nahradit pojmem míra pravděpodobnosti normálního vývoje dítěte ve společensky se orientujícího jedince/ na známých případech tzv. dětí džungle či pralesa. Ilustrací nám nebudiž Mauglí, neboť zde je skutečnost literárně nadnesena, ale případ obdobný. Jedná se o dvě holčičky též vychované vlky, jež byly odchyceny v Indii. Záhy po svém ulovení pošly. /Výrazu: "pošly" používám s plným vědomím jeho obvyklého kontextu, neboť ta dvě děvčata de facto přestala být lidmi./ A zde se dostáváme k jádru pudla. Je-li člověk vyhoštěn ze společnosti, má alespoň jakous takous naději na přežití, ovšem je-li tomu naopak /rozuměj: je-li zasazen z přírody do společnosti takovým způsobem, jako tomu bylo v uvedeném případě/, jeho šance jsou nulové. O co mi ale jde? Chtěl jsem jen dokumentovat, i když poněkud obšírněji, že biologické či přírodní stránky člověka nesmíme zanedbávat. A jak to souvisí s trampováním? Až překvapivě úzce. Začnu tím nejmarkantnějším.

Myslím, že je dostatečně známo, jaká jména /resp. přízviska/ trampové ve chvílích své aktivizace přijímají. Ostatně listárna na předposlední straně Mladého světa toho byla dostatečným dokladem. Joe, Harry, Danny, ale i třeba Veverka, Medvěd atd. K čemu však tyto téměř šifry? Co nutí Jaroslava Vomáčku, povoláním frézaře, aby se po páteční šichtě metamorfoval v Billyho z osady Šedých medvědů? Ač se to zdá neuvěřitelné, tímto stimulem je stud. Trampové se stydí za to, že v sobě pošlapali svou podstatu a přijali pravidla hry průmyslové společnosti, pracují se strojovým stereotypem, bydlí v panelových domech s ústředním topením, plynem, elektrickou, teplou vodou, televizí atd.

Je to stud pramenící z pocitu podlehnutí pohodlnosti, které se již prostě nedokáží ubránit. Proto ta pseudojména, ty víkendové okupa-ce lesů, osady, kytary - no prostě tramping. Do značné míry tento únik na pár dní trampům substituují pravý život, po kterém touží, leč kterého již nejsou schopni dosáhnout. U trampů tedy ve větší míře než u ostatních občanů působí ona jakási zakotvenost člověka v přírodě, které se přes veškeré úsilí nemůžeme zbavit. Zde ale oprávněně vyvstává otázka, proč tento svůj návrat k přírodě trampo-vé doplňují koloritem rodokapsových škvárů. I na ní však lze nalézt odpověď.

Dá se říci, že trampování v takové podobě, v jaké ho známe dnes, vzniká někdy na počátku dvacátých let našeho století a hned vzápě-tí, tedy na přelomu let třicátých a dvacátých, prožívá obrovský boom. Jaká byla v této době situace? Evropa je již pevně integro-vána v jeden obrovský průmyslový komplex. Všude vedou železnice, všude se "kouří z komínů". A je mi jasné, že chce-li se někdo vrátit téměř cele /aspoň na pár hodin/ k přírodě, hledá kouty ne-dotčené a hlavně izolované od lidského, v této době tedy průmyslo-vého světa. Ale taková místa se již tehdy /což teprve dnes/ vysky-tovala v Evropě velmi sporadicky, vyskytovala-li se vůbec. Kam se tedy obrátit? Carské, později Sovětské Rusko mělo sice pro tramp vhodné podmínky, ale bylo světu zcela uzavřeno. Zbývalo jediné ře-šení: Go west! Spojené státy byly v té době pro většinu lidí sice zemí neomezených možností, jak rychle přijít k penězům, ale v po-vědomí se již pevně usadila i tradice Divokého západu s jeho neko-nečnými prériemi, bizony a Indiány. Rodokapsy a jiná podobná "li-teratura" byla bestsellerem a je hltána po tunách. Došlo tak k vy-tvoření mýtu, vlastně už tenkrát postaveného na prázdnu, neboť ně-co jako Divoký západ bylo dávno minulostí. Ale na tom pramálo zá-leželo.

Tramping tedy začínal četbou rodokapsů a ty vlastně ovlivnily celé chápání člověka, který žije v přírodě a s přírodou. Byla vy-konstruována legenda kovboje a pistolníka, kteří bok po boku cvá-lají prérií či loví medvědy "grizzly" v hustých lesích Skalistých hor. A jelikož málokdo z tehdejších trampů /natož pak dnešních!/ byl s to dát dohromady prostředky na cestu do Ameriky, došlo k u-stavení jakýchsi regionálních či okrskových "Divokých západů" s o-sadami a kovboji. Proto tak trampové lpí na svých rekvizitách: ni-koliv dejme tomu nahota či kožesiny, ale kožená vesta, leginy a pistole u boku - to je pro ně oblečení ryze přírodní. Takto chápa-ný tramping se pak stal dokonce normativní záležitostí a v podta-tě beze změny se přehoupl téměř přes celé století.

Na první pohled se tedy zdá, že tramping je jen dalším z ne-škodných hnutí mladých lidí. Bohužel, není tomu tak. Iluze života někde jinde" je totiž stejně návyková jako heroin. Tento přírám s narkotiky mi ostatně nepřipadá hloupý. Stačí skutečně z počátku jen tak ze zvědavosti párkrát vyrazit s kamarády okusit atmosféru po-tlachů a již nám není pomoci. Nutí nás to týden co týden utíkat před realitou do světa romantiky, silných mužů, drsného přátelství a v neposlední řadě též veselých dívek. Se stejně strojovou přesností, a jakou chodíme pracovat, v pátek odjíždíme s "teletem" na zádech jako Billy či Harry. A stejně jako již nemůžeme najít sílu odvyk-nout pohodlí svého bytu, stejně tak nejsme schopni vzdát se svých na několik hodin zhmotnělých snů. Snad jen ochrnutí dolních končů - tin by něco řešilo. /Zde mi opět tane na mysli paralela s drogo-vou závislostí a sice jednorázové odvykání/. Ale i potom bychom se snad na svém invalidním vozíku pokoušeli zdolet zalesněné svahy. Postupem doby se prostě hloub a hloub propadáme do bažiny schizo-frenie, která je de facto neléčitelná. Potom existuje jen jediná naděje: zachovávat přesný stereotyp střídání tváří.

/pokračování příště/

Horst

ZA HISTORIÍ ZA HISTORIÍ ZA HISTORIÍ ZA HISTORIÍ

Při prohlídce hradu Buchlova nebo zámku v Buchlovicích se te-
le graficky dozvíte o osobnosti hraběte Leopolda Berchtolda. Valná
většina návštěvníků přejde toto jméno bez výrazného povšimnutí,
mnozí se zajímají o červené cedule původně rozvěšené po buchlovic-
ké nemocnici nebo o zašedlé osobní věci a oblečení Leopoldovo
umístěné ve stísněné průchozí místnosti druhého patra paláce buch-
lovského hradu. Jistě však existují lidé, kteří se o tuto osobu za-
jímají více a nestačí jim pouze krátká informace průvodcova či
stať v brožurce určené historicky orientovaným návštěvníkům.

Kdo byl vlastně hrabě Leopold Berchtold, jehož šlechtěné skut-
ky prokázaly jeho hlubokou humánní lidumilnost zvláště vzácnou u
tak majetného a všestranně vzdělaného člověka.

Hrabě Leopold, celým svým jménem Leopold František Xaver Arsen
hrabě z Berchtoldů se narodil ve Stráži nad Nežárkou 19.7.1759. Byl
synem Prospera Antonína hraběte Berchtolda - potomka starého tyrol-
ského rodu usadivšího se na území Čech a Moravy po Bílé hoře - a
syn matky Marie Theresie Berchtoldové, rozené svobodné paní z Petr-
valdů. Leopold byl synem z prvního Prosperova manželství, Prosper
byl ženat celkem 3 x a z těchto manželství měl 23 dětí. Nejznáměj-
ším Leopoldovým sourozencem byl jeho nevlastní bratr Bedřich Karel
Eugen - doktor, cestovatel, spisovatel, mecenáš a spolupracovník čes-
kého obrození/.

Hrabě Leopold prožil dětství střídavě ve Stráži a v Buchlovi-
cích. Tehdy mu zemřela matka - zabila se pádem z koně na štvanci
vysoké zvěře - a tak zanedlouho dostal novou matku, která se chova-
la k němu stejně přívětivě jako vlastní. Více si však oblíbil svoji
tetu, Anežku Eleonoru, svobodnou paní z Petrvaldů/sestru matky/, ale
i ona jej měla ze všech synovců nejraději.

V chlapeckém věku 14 let nastoupil Leopold studia práv a filo-
sofie v Olomouci a ve Vídni, roku 1775 nastoupil jako koncepční
praktikant u olomouckého krajského úřadu a potom ve 20-ti letech
jako zástupce krajského hejtmána v Jihlavě. Tohoto úřadu se však
beze vzdal, když mu teta Anežka Eleonora darovala 50.000 zlatých, aby
rozšířil své vzdělání na cestách.

Roku 1781 cestoval po Itálii, kde zdolal Vesuv, na Sicílii Etnu,
navštívil Maltu, Krétu, Kypr, ve Florencii byl poctěn arcivévodou
toskánským/budoucím císařem Leopoldem II./ komandérským řádem sva-
tého Štěpána za "křišení mrtvých". Roku 1783 přijíždí do Paříže, která
se právě zmítala revolučními událostmi, kde jej jeho neopatrné vý-
roky málem stály život, proto uprchl do Londýna, pak zcestoval Němec-
ko, Španělsko, Portugalsko a po vypuknutí koaliční války přeplul do
Afriky, prošel Tunisem, Egyptem až do Palestiny, kde právě vypukla
silná morová rána, Leopold zde obsluhoval nemocné a snažil se jim
po-moci např. potíráním nakažených olivovým olejem. Odměnou mu za to
byly díky, slzy radosti a úžas. Na cestách vydával/Londýn, Lisabon/
v mnoha jazycích vlastním nákladem spisy zabývající se lékařskými
poznatky a humanitou/"Essay to direct and extend the inquiries of
patriotic travelles" nebo "Versuch, die Grezen der Wohlthätigkeit
gegen Menchen und Thiere zu erweitern" a další spisky./

Při svém pobytu na cestách se zdokonalil v několika evropských řečích a stal se členem význačných evropských filantropických společností, dobročinných spolků a organizací. Poznával život obyvatel a jeho záliba přerostla v hluboký zájem o filantropii, zabýval se sociálním, zdravotním a morálním povznesením lidu. O jeho rozsáhlé publikační a veřejné činnosti svědčí zbytky uloženého materiálu archivu hradu Buchlova. /Témata: očkování proti neštovicím, propagace myšlenky zrušení trestu smrti a spisky jak čelit úrazům v povolání v příslušných pracovních oborech. /Hrabě Leopold byl pro svůj kladný postoj k českým myšlenkám přelomu 18. a 19. století vážen v obrozenecké společnosti - viz. písemné projevy J. E. Wocela, Fr. Palackého a Fr. Kampelíka aj.

Po návratu z cest se na radu a přání své tety v Buchlovicích 30.11.1797 Leopold oženil s Johannou hraběnkou

Magnisovou/1772 -1814/ a měl s ní 2 děti - Zikmunda/pozdějšího dědice panství 4.2.1799-23.11.1869/ a Antonína/13.4.1801-26.12.1864/. Leopold pravděpodobně takticky v tuto dobu odkázal svůj podíl na buchlovském panství=1/4 Buchlova své svobodné tetě Anežce Eleonore a jeho příkladu následovali i jeho sourozenci Krescencie, Karel Gustav a Kajetána. Tak Anežka Eleonora získala celý majetek buchlovský a protože byl/jak jsem se již vícekrát zmínil/ Leopold jejím nejoblíbenějším synovcem, závětí ze dne 11.5.1798 odkázala celý svůj majetek jemu. Sama zemřela 15.6.1800/vymřel jí definitivně celý rod Petrvařských/ a majetek přešel tohoto roku na Leopolda. Cena panství tehdy obnášela 432.865 zlatých, převzaté dluhy činily 231.402 zlatých a aktiva činila 201.462 zl. Po tomto kroku začal Leopold uskutečňovat své dřívější sny a plány. Vydržoval svým nákladem školy ve všech vesnicích svého panství, založil lidumilnou společnost na Moravě, staral se o zavedení strojů v manufakturách, aby opatřil lidem práci, nechal zřídit v horní části buchlovického zámku manufakturu na sukno, v době francouzských válek bezúročně rozpůjčil chudým 10.000 zl, ročně obdarovával 80 až 100 sirotků a založil v Buchlovicích vinice a ovocnou školkou, ve které nechal vysázet na 17.000 stromků. Měl i živý kontakt s lidmi - dvakrát v týdnu přijímal každého, kdo měl nějakou prosbu nebo stížnost. Svě zámky v Buchlovicích a Žeravicích přeměnil na nemocnice a sám se se svou rodinou přestěhoval do prostor hradu Buchlova či na zámek v sirnatých lázních Smraďavka u Buchlovic. Adaptace zámku na nemocnici a nutné opravy si vyžádaly 80.000 zl. Nemocnici vedl sám Leopold, k dispozici měl lékaře, 2 pomocníky, kněze, účetního, 4 ošetrovatele a 2 ošetrovatelky. Prvním lékařem v této nemocnici byl nějaký Jan Pospíšil.

Chudí a nemajetní měli v jeho nemocnicích pobyt, léky a léčbu zdarma, majetní museli platit/roku 1807 bylo v zámku v Buchlovicích 52 postelí pro nemocné a 18 pro sešlé muže, roku 1808 bylo ošetřeno v buchlovické nemocnici na 315 a v přílehlých obcích 880 nemocných./ Novinkou v těchto nemocnicích bylo psaní chorobopisů nemocných, důkladná evidence a třídění nemocných podle pohlaví a druhu onemocnění. Roku 1808 dostal Leopold komandérský řád Leopoldův. V této době začal současně Leopold uskutečňovat své převratné poznatky - nepohrbit mrtvé hned, ale sečkat dva dny z důvodu klinické smrti nebo v případech virových a jiných nákazových onemocněních dávat důraz na prevenci a osvětu/nechal tisknout proti nemoci výstražné cedule, viz. pohlavní choroby./ Mámo to organizoval i podpůrné akce ve prospěch chudých. Např. V Praze na břehu Vltavy nechal svým nákladem postavit dům k "vysvobození polomrtvých". Když roku 1805 v Krkonoších vypukl hlad a bylo na 130.000 tkalců bez práce, Leopold organizoval sbírky peněz, kde sesbíral na pomoc tkalcům 65.000 zl. a sám daroval 8.000 zl. a poslal několik vozů s obilím a potravinami. Nejkrásnější čin lidumilnosti prokázal Leopold v roce 1800. Tehdy bylo 60 mužů moravské legie z kraje hradištského odsouzeno pro vzpuru v Brně k trestu smrti. Leopold se právě vracel z Karlových Varů a přijel do Brna, kde se doveděl, že příští den má být vykonána poprava. S největší rychlostí jel do Vídně a vyprosil milost u císaře pro odsouzené a vrátil se do Brna. Po odevzdání aktu milosti odjel do Buchlovic a ještě téhož večera vypravil posla do Polešovic k manželce odsouzeného Pavla Hanáka, aby ji potěšil. Díky těmto činům byl zván Howardem západních Slovanů, avšak celá jeho činnost bala na druhou stranu vysoce finančně náročná a ročně spotřebovala až 17.650 zl., což byla v té době obrovská částka. Celé buchlovské panství tím značně trpělo a po Leopoldově smrti prakticky zbýly jen dluhy a zdevastované a neopravené budovy a hospodářství. Leopoldův syn Zikmund dokonce uvažoval o prodeji celého panství podnikateli Šalamounu Rotchildovi, ale nečinil tak, na přímělu své manželky Ludmily, roz. Vratislavové z Mitrovic se jal majetek obnovovat a podnikat tak, aby splatil všechny dluhy, což se mu po několika desetiletích podařilo. K veřejné činnosti hraběte Leopolda nutno vzpomenout i to, že byl v letech 1808 - 1809 velitelem 3. batalionu domoobraný hradištského kraje v Buchlovicích, kde dosáhl hodnosti podplukovníka a na počátku roku 1809 byl jmenován inspektorem vojenských nemocnic v kraji hradištském. Avšak 14.7. 1809 při inspekci lazaretu na Velehradě se nakazil tyfem od jednoho mladého francouzského vojáka a po páru dnech 26.7.1809 zemřel na Smradavce u Buchlovic. Za velkého oplakávání lidu byl pohřben v rodinné hrobce v kapli sv. Barbory naproti hradu Buchlova.

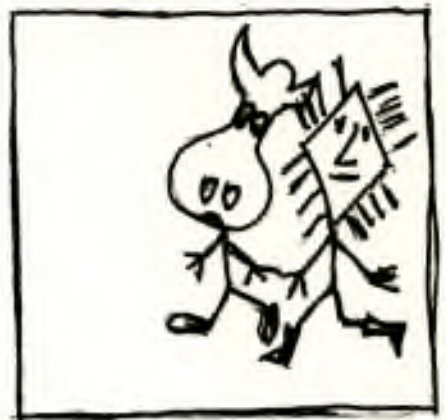
V Buchlovicích tradovala mezi starými lidmi pověst, že v době, kdy Leopold zemřel a byl odvážen v černém kočáře k pohřbení, doprovázela prý tento smutný průvod postava ženy odené v černém šatě. Byla to prý nešťastná Hildegarda-černá paní buchlovská-doprovázející na poslední cestě téměř všechny majitele Buchlova od počátku 15. století.

K završení Leopoldova životopisu je třeba vzpomenout alespoň i z jeho soukromého života. Jako téměř všichni Berchtoldové měl Leopold jednu nemanželskou dceru Eleonoru s Katerinou de Chivre/pozůstatek z cest/ a dále 5 nemanželských dětí s bývalou komornou své manželky Alžbětou Bindrovou. Zda byla Leopoldova manželka Johanna v manželství šťastná, to se nikde nepíše, ale podle všeho byla jen poslušnou trpělkou a přihlížející manželskému podnikání. Toto však nemůže zkalit ani zmenšit Leopoldovu lidumilnost a dobrodiní ve prospěch chudých.

Komix

TOŽ
TAK...

© MLADE

POUČENÍ : NEBER BOŽÍ JMÉNO NADARMO !